

moreš; — a odpusti, duša! Odpusti meni otroku, zapeljanemu, skesanemu! — Tvojih kletev ne prenesem, angelj moj! Saj se ti ne silim; — ker te nisem vreden, srce moje! A te negotovosti ne morem več prenašati... Na lepoto najinih prvih blaženih noči te prosim: — Vêra, odpusti mi! — Piši hitro! — Iskreno te pozdravlja
Tomo.“

In Vêra mu je odgovorila:

„Dragi Tomo! — Zakaj me dramiš? Gorja olajšati ne moreš; — ali bi rad gledal moje solze? — Jaz ti odpuščam! Želim ti, da bi nikdar ne spoznal nesreče! — Naj te ne moti moj spomin! Srčno te pozdravlja
Vêra.“

Ko mu je napisala pismo, se je razjokala... in bile so olajšujoče, dobrodejne solze... Potem pa se je spomnila zelenega lista visoko gori v vrhu na drevesu njenega upanja... zdaj je zadnjikrat srfotal pred njenimi očmi... in odletel — bogvekam...

— Tomo je bil že davno zgrešil svojo sobarico; ni ga mogla zadovoljevati ženska, ki je znala govoriti komaj o najplitkejših in najvsakdannejših stvareh. Popival je in ponočeval, zapravljal čas in čast, denar in zdravje, prehajal iz stiske v stisko, — dokler ni nazadnje ves poparjen in ves spokorjen pobegnil — zopet brez izpita — v domovino. (Dalje prihodnjič.)

Vedno se mi dozdeva, kakor da je pisatelj opis premalo upošteval, da mu je prišlo iz župe: premišljeno ali neuporabljeno.
Janko Glaser: *Zdi se mi tudi beseda premalo izt.*
Ženi. In Tomovo pismo v pri

Noč najina je bila kakor val,
ki od obrežja do obrežja seže;
še pljuskajoč dotika se obal
in z valovanjem svojim naju veže —
s seboj sem vzel kot mehke pajčolan
skrivnost vso sladko tvojo v trdi dan.

